

онова, кое-то трѣбва, и кога-то, за да ся изясни об-
щія прѣдмѣтъ, не ся употребявать подробности съ
всѣмъ непотребны, дѣто, като ся расчелѣ внима-
ніе-то, изгубва ся.

Миозина списатели ся обращать и ся вращать
въ сичкы-ты смыслы, като единъ пѣтникъ кой-то
непознава пѣтя си. За това нужно е изложение-то да
ся изведи отъ самыя основъ на главныя прѣдмѣтъ, за-
что-то е направено за да улѣсни разума. И тъй из-
ложение-то, както дума Цицеронъ, произхожда отъ
прѣдмѣта, какво-то цвѣтъ-тъ отъ стѣбло-то.

Изложение-то трѣбва да бѣде въобще просто, и
да ся общава по малко отъ колкото не ще го ува-
жява нѣкой.

Съ тоя способъ може ся възвиши горѣ вмѣсто
да испадне доло.

Нѣкои си расказници ся общавать на слыша-
тели-ты си да имъ прикажѣтъ нѣкоѣ смѣшны ане-
кдотъ, и като ги направятъ да чакать много время за да
чуютъ забавителнѣ чѣртѣ на расказване-то имъ,
свършятъ съ едни просты и ничтожны думы, кои-то
незасмѣвають никого.

Въ нѣкой случай изложение-то може да бѣде
подбудително, когато слышатели-ти заведнѣжъ ся
прѣнесжѣ до срѣдъ прѣдмѣта, въ едно такова въс-
хищеніе, каквото да имъ было познато. Това ся на-
ричя *драматическо встъпленіе*.

Тоя способъ подбуждава любопытство-то имъ
зачто-то имъ остава да познажѣтъ толкова повече
нѣчта, колкото повече познанія имъ сѣ ся предпо-
ложили; нъ той способъ трѣбва да ся употребява съсъ